

NICOLE DEESE

Door
jouw
ogen

ROMAN

'EEN ONTROEREND BOEK
DAT JE IN ÉÉN ADEM UITLEEST.'
Nederlands Dagblad over
Alles wat ik vinden wil

1

Molly

Hoe vaak heb ik niet vol bewondering gekeken naar de manier waarop de stramme vingers van mijn oude Omi zich om een oogpotlood klemde om een perfect lijntje van het zwartste zwart op haar ooglid te tekenen? Naar de manier waarop haar gerimpelde, haast doorzichtige huid langzaam maar zeker transformeerde in koninklijke elegantie, en dat allemaal door slechts een paar veegjes kleur aan te brengen? Voor een elfjarig meisje met een moeder die zelfs nog nooit een buisje mascara in huis had gehad, was het een magische ervaring.

Urenlang kon ik haar bestuderen, gezeten aan haar met bladgoud versierde kaptafeltje, waar ik mijn kin dan op mijn vuisten liet rusten en vanonder mijn scheef geknipte pony al haar bewegingen volgde. Mijn mond vormde als vanzelf een ronde O wanneer ze zichzelf omtoverde in een levend, ademend meesterwerk en haar mooiste eigenschappen tentoonstelde en accentueerde, terwijl ze tegelijkertijd haar gebreken wist te minimaliseren en verbergen.

En wanneer ze dan uiteindelijk haar make-upplaatje dichtschoof en haar rode lippen tuitte, overhandigde ze me haar blushkwast en zei met een knipoog: ‘Molly, wanneer je lekker in je vel zit, is het veel makkelijker om mensen te helpen hetzelfde te doen.’

Voorzichtig bracht ik dan het overgebleven restje rouge aan op mijn bleke, appelronde wangen, waarna ik glimlachte naar het meisje met dat sluike haar in de spiegel en mezelf beloofde dat dat

inderdaad was wat ik op een dag zou doen: ik zou iemand anders hetzelfde gevoel geven als Omi mij altijd gaf. En nu, zestien jaar en 606.000 Instagramvolgers later, zag ik die belofte aan dat vaak onbegrepen kleine meisje uitkomen, alleen al door het maken van een tutorial over winged eyeliner en nudekleurige lippen.

Piep! Piep! Piep!

Ik klapte het doosje van mijn recentelijk ontvangen en gereценseerde doorzichtige gezichtspoeder dicht – vier uit vijf rode kusmondjes, omdat hij minder lang bleef zitten dan de beschrijving had verkondigd – en wierp nog een laatste blik in de spiegel om mijn haar te fatsoeneren, waarna ik opstond om mijn ovenwekker de mond te snoeren.

‘Zie je wel, Ethan? Ik zei toch dat ik me heus wel zou kunnen omkleden voor de oven voorverwarmd was? Hoelang heb ik erover gedaan, vijf minuten? Hé, misschien is dat wel een idee voor een nieuwe video. “Hoe maak je je klaar voor een date in slechts vijf minuten tijd.” Of wacht – “Hoe maak je je klaar voor een date in slechts vijf minuten tijd én met slechts vijf producten” is misschien nog wel beter. Dan kan ik eindelijk die nieuwe collectie van Holiday Nights die laatst binnenkwam gebruiken. Ik zal Val vragen om het op de planning te zetten.’ Ik liep de hoek om naar de keuken, in de veronderstelling dat mijn vriendje zich in de leunstoel in mijn woonkamer had verschanst. Maar hij was in geen velden of wegen te bekennen.

‘Ethan?’ Ik schoof de glazen ovenschaal met kip marsala in de oven en pakte het charcuteriebord waar ik minstens een uur mee bezig was geweest van het aanrecht. Op een vreemde manier gaf het een ongelooflijk bevredigend gevoel om kaas, vleeswaren, noten, vijgen en olijven te rangschikken.

‘De kip heeft ongeveer veertig minuten nodig, maar ons voorgerecht smaakt geweldig in combinatie met de wijn die jij vorige week hebt gekocht. Ik heb hem speciaal voor vandaag bewaard.’ Ik liep om het kookeiland heen, pakte twee wijnglazen en liet het hapjesbord op mijn handpalm balanceren alsof ik een echte ober was. Als mijn tweelingbroer hier was geweest, zou dit het

moment zijn waarop hij zou beginnen over mijn talent om borden te laten vallen, ook al was dat in mijn hele leven maar één keer voorgekomen. Toegegeven, het gebeurde wel op Thanksgiving en inderdaad, ik droeg op dat moment de loodzware en tot de nok toe gevulde kalkoen, maar toch, er zou een wet moeten komen die het maken van slechte familiegrapjes na een aantal jaren gewoon verbod.

Al balancerend liep ik naar de woonkamer. ‘Ik kan me voorstellen dat je eetlust nog steeds een jetlag heeft, maar –’ Ik zweeg abrupt toen ik zag dat mijn vriendje languit op mijn bank lag, met zijn ogen stijf dichtgeknepen.

‘Ethan?’ Ik zette het voorgerecht en de wijnglazen op het salontafeltje en sloop op mijn tenen naar hem toe – nogal een prestatie op mijn hoge kurken sleehakken. Ik bewoog in zijn richting alsof hij een opwindspeeltje was dat elk moment weer in beweging kon komen, wat misschien niet eens zo’n gekke omschrijving was van Ethan Carrington.

Maar hij sprong niet overeind.

Blijkbaar deed het er niet toe hoeveel tijd een vrouw besteedde aan het creëren van de mooiste winged eyeliner ooit als de man op wie ze indruk wilde maken bewusteloos was. Ik hurkte bij hem neer en zwaaide even met mijn hand voor zijn ogen, wat tot gevolg had dat er een luide snurk uit hem ontsnapte en ik gauw een hand voor mijn eigen mond moest drukken om niet in lachen uit te barsten. Zelden was een van mijn afspraakjes op een grotere anticlimax uitgelopen dan nu.

Ik dekke hem toe met een veganistische spreij van angorawol, gekregen van een boetiekje uit Canada dat ik vorig jaar herfst had gepromoot, en besloot toen om mijn voordeel uit deze zeldzame gebeurtenis te halen. Ethans favoriete marketingmotto was tenslotte *Laat nooit een kans voorbijgaan om contact met je achterban te maken.*

Ik trok mijn telefoon uit mijn zak en maakte een tien seconden durende Instagramstory, waarin ik mijn ongelooflijk schattige slapende vriendje, de plank vol onaangeroerde voorgerechtes en

vervolgens ook mijn eigen pruilende gezicht in beeld bracht. *En zo jatte de jetlag alle romantiek*, schreef ik erbij.

Nog geen acht seconden later begon mijn telefoon al te trillen van de binnenkomende notificaties – likes, reacties, emoji's. De endorfine pompte door mijn aderen. Ik kon de verleiding om door al die berichtjes te scrollen maar moeilijk weerstaan. Bovendien vertoonde mijn manager-en-vriendje nog steeds geen enkel teken van ontwaken en ik wist zeker dat, wanneer hij wel wakker was geworden, hij me zelfs zou aanmoedigen om in elk geval de eerste twintig reacties te beantwoorden. Iets met verhoogde zichtbaarheid en bereik.

Je bent zo'n schatje, Molly! En dat snoepje van je ook! Wanneer gaan jullie trouwen?

Ah, dat is jammer. Maar die maxi-jurk staat je GEWELDIG! Link, please???

Maar je kunt zulke goodhairdays toch niet zomaar onopgemerkt voorbij laten gaan? Maak hem wakker!

Ik likete tientallen reacties, als antwoord op hun lange emoji-reeksen en creatieve hashtags, en scrolde door de rest van mijn feed. Mijn oog bleef hangen bij de laatste post van Felicity Fashion Fix, de geniepig diva en ex-cliënt van Ethan, die ooit een compleet vlogidee van mij gestolen had, nog geen twee dagen voordat mijn serie live zou gaan. Ik haalde diep adem door mijn neus, op de manier die Val mij geleerd had, en probeerde alle negatieve energie die zich in mijn borstkas had verzameld los te laten... maar niet voordat ik eerst een vlugge blik op Felicity's volgersaantal had geworpen. 415.687. *Wat?* Hoe kon ze er in vredesnaam in zo'n korte tijd zo veel volgers bij hebben gekregen? *Waar was die vrouw mee bezig?* Naast het stelen van andermans ideeën dan, natuurlijk.

Toen Ethan eindelijk in beweging kwam, kostte het me flink wat doorzettingsvermogen om het geluid van mijn telefoon uit

te zetten en hem tussen de kussens van de bank te schuiven. Toch deed ik het met een glimlach, omdat dat was wat toegewijde stelletjes voor elkaar deden. Althans, dat had ik gelezen op een populaire blog die ik volgde: *‘Gezonde relaties negeren de druk van sociale media om sociaal aanwezig te kunnen zijn in hun eigen relatie.’* Ik had de afbeelding van die mooie quote twee dagen geleden op mijn telefoon opgeslagen. Ethan en ik zagen elkaar maar weinig face to face, aangezien hij elke maand zeker drie weken op zakenreis was, maar misschien zou de spanning van onze langeafstandsrelatie vanzelf verdwijnen wanneer we wat meer zouden oefenen met sociale aanwezigheid op de momenten dat we wel bij elkaar waren.

‘Hé, slaapkopje,’ zei ik plagend vanuit de leunstoel, waar ik mijn sandalen had uitgeschopt en mijn bevroren voeten onder mijn jurk had gepropt. De lente in noordoost-Washington was over het algemeen gewoon een wat slapper aftreksel van de winter, met hooguit wat minder sneeuw. ‘Welkom terug.’

Bij het horen van mijn stem schoot hij overeind en knipperde verward met zijn ogen. ‘Molly?’

‘Goedenavond, schat.’

Ethan wreef in zijn ogen. ‘Hoe laat is het?’

Ik wierp een blik op de klok aan de muur en het verbaasde me hoeveel tijd er was verstreken sinds ik mijn telefoon erbij had gepakt. ‘Iets na zessen.’

Hij duwde zichzelf overeind om te gaan zitten. ‘Je had me wakker moeten maken. Ik kan me niet eens meer herinneren dat ik ben weggedommeld.’

‘Nee joh, je lag er zo vredig bij dat ik je niet wilde lastigvalen.’ En het was ook weleens leuk om hem te zien zonder een schermpje op zijn schoot of in zijn hand. Ethan kon zijn werk maar moeilijk loslaten. Maar goed, dat gold net zo goed voor mij. ‘En trouwens, je bent al wakker sinds twee uur vannacht, Pacifische tijd. Het is niet meer dan logisch dat je dan even wegdommelt – zelfs wanneer je zo immuun bent voor dutjes als jij.’

Hij haalde een hand door zijn dikke karamelkleurige lokken en mijn adem stokte in mijn keel. Het was absoluut niet aan hem

af te zien dat hij het grootste deel van de dag in een vliegtuig had gezeten. Hij glimlachte naar me met diezelfde nachtblauwe ogen waarmee hij menig cliënt aan zich had weten te binden – inclusief mijzelf.

‘Nou, ik hoop dat je het me niet te erg kwalijk neemt, want ik heb erg naar vanavond uitgezien. Naar samen zijn met jou.’ Zijn blik werd ernstig en haakte zich vast in de mijne. ‘Er is overigens wel iets waarover ik het met je wil hebben. Ik wil het je graag persoonlijk vertellen.’

Zijn professionele toon maakte mijn handpalmen klam. ‘Heeft het iets te maken met het bureau?’ Er was de laatste tijd nogal veel aan de hand geweest bij Cobalt Group. Voornamelijk positieve dingen – grotere sponsors die maar wat graag samenwerkingen wilden aangaan met de influencers die bij Cobalt onder contract stonden, wat natuurlijk ook weer meer facturen met zich meebracht, meer referenties en dus ook meer winst. Maar niemand was immuun voor de vluchtige aard van onze industrie. Er zat altijd wel iemand te wachten op een kans om naar nog grotere hoogten te stijgen. Iemand die er alles voor over had om beroemd te worden.

‘Wacht,’ zei ik, toen de kip in de oven mij te binnen schoot. ‘Voordat je verdergaat, wil ik eerst even bij het eten kijken.’

Alsof het was afgesproken begon juist op dat moment de ovenwekker te piepen. Ik krabbelde overeind om een sprintje te trekken naar de keuken, maar Ethan greep mijn hand beet en trok me naar zich toe. Hij draaide me rond en bewonderde me van alle kanten. ‘Je ziet er geweldig uit, schatje. Die jurk is top. Hebben je fans die uitgekozen?’

‘Als je nou eens wat vaker mijn kanalen in de gaten hield, had je die vraag niet hoeven stellen,’ plaagde ik, terwijl ik verleidelijk met mijn heupen wiegde om de zoom van mijn jurk rond mijn blote voeten te laten zwieren. Mijn online poll had zijn dienst opnieuw bewezen. Deze maxi-jurk had met zeventuizend stemmen ruimschoots gewonnen van drie andere opties die ik als Beste Jurk Voor Een Romantisch Avondje Thuis had genomineerd.

Ik drukte een kus op zijn wang en trok mijn hand voorzichtig los uit zijn greep. ‘Ik moet gauw mijn kip uit de oven halen, anders eten we straks houtskool.’ Ik sprong op van de bank en holde naar de keuken. ‘O, en denk maar niet dat ik jouw belofte om foto’s tijdens Fashion Week te maken vergeten ben.’

Hij grinnikte en trok zijn telefoon uit zijn achterzak. ‘Ik heb een paar kiekjes geschoten, maar ik betwijfel of ze voldoen aan jouw koninklijke standaarden. Niet iedereen is tenslotte een beroemde influencer.’

Ethans jachtige leven liet doorgaans weinig tijd over om kwaliteitsfoto’s te maken. In de negen maanden dat we nu samen waren, had ik ontelbaar veel bewogen selfies ontvangen – Ethan voor de Golden Gate Bridge bij de start van een triatlon, Ethan in zijn duikuitrusting op het strand van Fiji, Ethan die uit een vliegtuig sprong. Zijn foto’s bevatten nooit veel context, behalve dan zijn kenmerkende jukbeenderen en de diamantjes in zijn ogen, maar zelfs in zijn chaotische zelfportretten spatte zijn enthousiasme om zo veel mogelijk uit het leven te halen van je scherm.

Ethans altijd-één-tandje-erbij persoonlijkheid was op exact het juiste moment mijn leven binnengestormd.

Na jarenlang het buitenbeentje te zijn geweest in een gezin dat alleen maar naar ontastbare dingen streefde, had ik eindelijk iemand gevonden die mij begreep – iemand die in mij geloofde.

Terwijl ik de schaal met kip op het fornuis zette om af te laten koelen, maakte ik gauw een bordje met kaasblokjes en salami, waarna ik er een stapeltje crackers bij legde en een glas rode wijn voor hem inschonk. Ik zette alles op de salontafel en kwam naast hem zitten. Hij raakte noch het eten, noch de wijn aan.

In plaats daarvan kroop hij naar het hoekje van de bank, alsof hij er elk moment vandoor kon gaan. ‘Schat, ik had gisteren een meeting met meneer Greggorio. Over jou.’

Over mij? Meneer Greggorio was Ethans partner bij Cobalt, ook al was hij zeker dertig jaar ouder en runde hij al jarenlang een succesvol marketingbureau. Zijn naam maakte me altijd een beetje nerveus. Misschien wel omdat Ethan hem altijd steevast

meneer Greggorio bleef noemen. Maar aan de andere kant, misschien hadden rijke Italiaanse mannen die in het bezit waren van een eigen zeiljacht en zich op professioneel niveau bemoeiden met allerlei soorten entertainment ook wel helemaal geen voornamen? ‘Maar mijn volgersaantallen stijgen juist alleen maar. Ik ben de zeshonderdduizendgrens al gepasseerd.’

Ethan zette zijn enthousiasmeknop nog een standje hoger. ‘O, dat weet hij allang. Hij houdt jouw cijfers persoonlijk bij. Sterker nog, hij doet er veel meer dan dat.’

Daar had ik geen antwoord op. Ik wist ineens helemaal niks meer te zeggen. Meneer Greggorio bemoeide zich niet met nietszeggende influencertjes zoals ik. Hij werkte alleen met de vip-clientèle van Cobalt – met de productlijnen die geassocieerd werden met sponsors en bedrijven die tot de absolute wereldtop behoorden. Ik wist niet eens zeker of hij zich mij nog wel kon herinneren na onze eerste ontmoeting, afgelopen jaar, toen ik als influencer bij hem onder contract kwam te staan – een influencer die nog nauwelijks zoden aan de dijk zette. Mijn volgersaantallen waren de grens van de honderdduizend op dat moment nog maar net gepasseerd en mijn focus ging absoluut nog niet uit naar het opzetten van een eigen merk. Maar Ethan had in mijn talent geloofd, in wat ik kon betekenen voor de gehele mode- en make-upindustrie en hij had me ter plekke een contract aangeboden.

Twee maanden later hadden we ons eerste afspraakje. Hij had een vliegtuig geregeld om mij naar de Space Needle in Seattle te vliegen – een reis die vanuit Spokane, Washington, nog geen uur duurde.

Hij kwam overeind en ijsbeerde door mijn woonkamer. Zijn nieuwe chinobroek vertoonde geen enkel spoor van kreukels – iets wat een absoluut wonder was, gezien zijn winterslaap van nog geen paar minuten geleden. Hij bleef abrupt stilstaan en draaide zich met piepende hakken om. ‘Hij zegt dat jij de *wowfactor* hebt. Die ene speciale kwaliteit die echt van nep onderscheidt.’ Zijn grijns onthulde zijn hagelwitte tanden. ‘Heb je enig idee met hoeveel mensen meneer Greggorio al gewerkt heeft?’

Als ik zojuist al stomverbaasd was geweest, dan was ik nu volledig lamgeslagen. Ik kreeg mijn hoofd niet eens in beweging om nee te schudden.

‘Duizenden.’ Hij schoot in de lach. ‘Dúizenden, Molly!’ De diamantjes in zijn ogen fonkelden. ‘En ik ben niet de enige aan wie hij dat verteld heeft. Hij heeft jouw naam genoemd bij de mediamagnaten van Netflix. Ze zijn op zoek naar kakelvers talent voor een nieuwe feelgoodserie die ze volgend jaar willen uitzenden. En hun antwoord was: “We hebben Molly McKenzie al een tijdje op het oog.”’

‘Wát?’ Ik sprong van de bank en moest me bedwingen om niet te gaan krijsen en fladderen met mijn armen als een vogeltje dat zojuist uit het nest was gevallen. ‘Niet! Niet waar! Je liegt. Dit kan niet waar zijn. Zeg dat je een grapje maakt.’ Er ontsnapte een krassend geluid uit mijn keel. ‘Je liegt, toch? Of niet?’

Hij schoot in de lach. ‘Zo goed kan ik nou ook weer niet liegen.’

Ik wierp mezelf in zijn armen en hij ving me op en zwierde me in het rond. ‘Ongelooflijk! Ik weet dat je gezegd hebt dat het er ooit wel van zou komen, dat jij mijn kanaal tot grote hoogten zou kunnen brengen, maar ik... ik kan gewoon niet geloven dat het nu al zover is!’

Ethan zette me weer op de grond en nam mijn gezicht in zijn handen. ‘Zolang je gefocust blijft op de doelen die je gesteld hebt, zal ik ervoor zorgen dat zelfs je wildste dromen uitkomen.’ Hij glimlachte naar me, alsof hij wilde dat zijn woorden volledig tot me doordrongen. ‘Maar voordat ik jou deze zomer officieel auditie kan laten doen, moeten we eerst alle eventuele zwakke plekken in jouw cv wegwerken, om er zeker van te zijn dat je de concurrentie kunt verslaan.’

‘Ja, natuurlijk.’ De roes van euforie die nog geen minuut geleden op me neer was gedaald, leek plotsklaps verdwenen. Ethan tilde zijn aktetas van de grond en met dat ene gebaar wees manager Ethan vriendje Ethan de deur.

‘Ik heb tijdens mijn vlucht al een aantal belangrijke doelen

voor je genoteerd. Ik weet dat je het fijn vindt om je doelen te visualiseren.'

'Goed. Dank je wel.' Mijn blik schoot naar zijn aktetas, die hij met een vlug gebaar ontgrendelde. 'Ik zal alles doen wat in mijn macht ligt.'

Ethans mondhoek trilde. 'Dat is precies wat ik ook tegen meneer Greggorio heb gezegd.'

Hij verbande het bord met hapjes en de wijnglazen naar een ander tafeltje.

'Wil je het er per se nu over hebben?' vroeg ik, terwijl ik een blik wierp op ons steeds kouder wordende avondeten.

'Wachttijd is verloren tijd.' Een van Ethans tegeltjeswijsheden. Ethan was niet iemand die geduld als een deugd zag.

'Goed dan.' Ik trok de lijst uit zijn hand en mijn blik bleef onmiddellijk op de eerste regel hangen.

1 miljoen abonnees.

'Eén miljoen abonnees? Tegen het einde van augustus?'

'Het randje opzoeken is altijd spannend.'

Mijn vragende ogen kwamen in botsing met zijn zelfverzekerde blik. 'Maar dat is...' Ik zei het woord *onmogelijk* niet hardop, maar echt, als er ooit al een goed moment was om dat woord te gebruiken, dan was het nu. 'Dat zijn bijna vierhonderdduizend nieuwe abonnees in slechts drie maanden tijd.'

'Ja, dat klopt. En ik heb al een strategie uitgedokterd om daar te komen.'

'Is dat inclusief bidden voor een wonder?' Mijn grapje werd onmiddellijk weggewimpeld door een bruusk gebaar van Ethans hand.

'Je weet best dat ik niet in wonderen geloof. Ik geloof in hard werken, toewijding en heel veel doorzettingsvermogen. En al die dingen bezit jij overvloedig. Dat maakt ons ook zo'n goed stel.' Hij griste nog een document uit zijn aktetas en legde het plat op tafel. Cirkeldiagrammen en algoritmerapporten waar ik absoluut

niet wijs uit kon worden staarden me onbewogen aan. ‘Ik ga ervan uit dat jouw volgersaantallen in de periode tussen jouw fotoshoot voor Hollywood Night Cosmetics en de start van de campagne die je met Fashion Emporium bent aangegaan met ongeveer twaalf tot dertien procent zal stijgen.’ Hij trok met zijn vinger een lijn over het papier, om me te wijzen op de groei die hij zelf al in kaart had gebracht. ‘Maar dat betekent dat er nog steeds een enorme kloof overblijft zolang ik nog geen grotere, wijdverspreide campagnes voor je heb geregeld. We moeten echt op zoek naar de juiste beroemdheden, naar samenwerkingen, naar iemand die jou bij de hand neemt en jou net dat treetje hoger brengt – ik heb daar overigens al wel een paar ideeën over. Maar er is nog iets.’ Toen hij naar me opkeek, kreeg ik hetzelfde duizelige gevoel in mijn hoofd dat ik ook altijd kreeg wanneer ik in een glazen lift stond en naar beneden keek.

‘Wat?’

‘We moeten een andere kant van jou laten zien aan de buitenwereld, meer vrouwen zien te bereiken dan alleen de volgers van Make-upMissies met Molly. En daarom is mijn tweede voorstel zo belangrijk.’

Mijn blik gleed over het papier, tot ik werd overvallen door zijn tweede notitie.

Samenwerking met een goed doel of ontwikkelingsorganisatie.

Het vuur in mijn onderbuik laaide onmiddellijk op. Het was een voorgevoel dat ik maar al te goed kende. ‘Wat voor soort ontwikkelingsorganisatie bedoel je?’

‘Het moet iets heel specifiek zijn.’ Ethan boog zich naar me toe, alsof hij op het punt stond me een groot geheim toe te vertrouwen. ‘Na een hele hoop spoorwerk en off-the-recordgesprekjes heb ik kunnen achterhalen wie de producer is van de show die jij mogelijk zou mogen presenteren.’ Hij hield drie seconden lang zijn adem in. ‘De titel is *Project New You*, met in de hoofdrol de kansarme Amerikaanse jeugd. Het wordt een soort holistische

versie van een make-overshow, die verdergaat dan alleen het uiterlijke. De deelnemende tieners zullen worden gekozen aan de hand van een nominatiesysteem – docenten, mentoren, pleegouders, en zo. Echt zo'n show waarvoor je flink wat zakdoeken en bekers ijs nodig hebt.'

De boei die mijn hoop drijvende hield, begon centimeter voor centimeter te zinken.

Ik opende mijn mond om iets te zeggen – het maakte me niet eens uit wat precies – maar klapte hem vervolgens ook net zo hard weer dicht. Er spookten wel honderden gedachten door mijn hoofd, die een voor een in botsing kwamen met herinneringen die ik het liefst ongemoeid liet. Hoewel ik meerdere keren per week vrouwen aan de andere kant van het scherm 'hielp en ondersteunde' door middel van make-upvideo's en, voor zover dat mogelijk was, zo eerlijk mogelijke recensies van make-upproducten, was het helpen van mensen in de echte wereld een heel andere tak van sport. Een veel engere, persoonlijkere tak van sport. Een tak van sport waar ik gek genoeg heel vertrouwd mee was, aangezien zowel mijn ouders als mijn broer hun hele leven aan zendings- en evangelisatiewerk hadden gewijd.

Soms vroeg ik me af hoeveel gebedsteams er in dit land – en misschien zelfs in de hele wereld – elke dag toegewijd baden voor de verloren dochter van de McKenzies, het meisje dat haar geld verdiende met een van de zeven hoofdzonden: ijdelheid.

Omdat Ethan en ik nooit echt over onze jeugd gepraat hadden, had hij niet in de gaten dat mijn stilzwijgen vooral te maken had met angst, de angst dat elk stapje dat ik dichter naar de lijn van liefdadigheid zette, uiteindelijk alleen maar tot een hoop mislukkingen en teleurstellingen zou leiden. Voor alle betrokkenen. Ik kon maar één persoon bedenken die daar anders over zou denken, maar Omi was al vier jaar geleden gestorven. Nog voordat ik zelfs maar vijfduizend abonnees had weten te bereiken op het kanaal dat ik onder haar aanmoediging gestart was. Had ze van tevoren geweten dat deze dag zou aanbreken? Had ze er al van gedroomd dat ik op den duur een televisieshow zou mogen presenteren?

Opnieuw ervoer ik het gevoel van haar strijkende vingers door mijn haren, terwijl ze zei: *'Deel je sprankeling met de wereld, Molly. Probeer niet langer te verbergen wat God juist schiep om gezien te mogen worden.'* Was dit de grote doorbaak waarop ze gehoopt had?

'De producers willen graag iets meer van je empathische kant zien. Meer van je hart. Meer compassie. Meer vrijgevigheid en onbaatzuchtigheid. Ze zijn onder de indruk van je charme en je humor en niemand twijfelt aan jouw natuurlijke charisma op het grote scherm, maar voor deze grote stap hebben we nodig dat de persoonlijkheid achter Make-upMissies met Molly met haar voeten in de bagger van het echte leven staat. Want zoals het er nu voorstaat, ben je vooral een knap gezichtje met een verslavende persoonlijkheid.'

De angel van zijn woorden haakte zich vast in mijn keel en ik probeerde wanhopig de pijnlijke brok die ontstond weg te slikken. Ik had nog nooit gehuild in het bijzijn van Ethan en ik was niet van plan om daar vandaag verandering in te brengen. 'Ik ben meer dan dat.'

Hij keek op van zijn papierwerk en fronste verward zijn wenkbrauwen. 'Wat?'

'Ik ben meer dan alleen een knap gezichtje.'

'O, schatje. Dat weet ik toch. Natuurlijk weet ik dat.' Hij raakte even mijn knie aan, gaf er een kneepje in en glimlachte naar me. 'Maar het is mijn taak om te beoordelen hoe je door de buitenwacht wordt gezien, zelfs al weet ik dat je veel meer potentieel hebt.'

Maar het woord *potentieel* drukte de angel alleen nog maar dieper in mijn vlees.

'Je hoeft niet zo bezorgd te kijken. Ik heb alles onder controle. Het is niet alsof ik je voorstel om een maand lang in een daklozenopvang te wonen en samen met het keukenpersoneel rijst en bonen uit te delen.' Hij gniffelde. 'We vinden wel een plekje voor je. Iets met wat oudere kinderen bij wie je elke week een keertje kunt binnenwandelen. Waar je een paar heftige verhalen hoort die jij dan weer met je volgers kunt delen, waar je een paar

hartverscheurende foto's kunt schieten om daarna weer naar huis te gaan. Zo simpel kan het zijn.'

Hij zweeg even en ik kon bijna voelen hoe hij de geladen energie die om ons heen knetterde probeerde om te leiden. 'Mijn secretaresse is al bezig met het samenstellen van een lijst van lokale liefdadigheidsprojecten en ontwikkelingsorganisaties. Hoe dichterbij het uitgangspunt van de show kunnen komen, hoe beter. Plus, we moeten zo ver mogelijk wegblijven van wat andere influencers in jouw vakgebied op dit moment al aan het doen zijn. Felicity is –'

'Felicity?' Alleen bij het horen van haar naam gingen mijn nekhaan al recht overeind staan. 'Wat heeft zij hiermee te maken?'

'Heb je haar volgersaantallen gezien?' vroeg hij, alsof ik de presidentsverkiezingen gemist had.

'Ik heb er in de afgelopen twee weken hooguit één of twee keer naar gekeken.'

'Nou, sinds ze openbaar haar steun betuigt aan het dierenasiel, is haar volgersaantal de pan uit gerezen. En dat is ook geen wonder. Mensen geven méér om succesvolle mensen die iets met hun succes doen. Wanneer jij je aan de goede zaak verbindt, vergroot je niet alleen je invloed, maar je hebt óók een streepje voor bij je auditie.'

Ik slaakte een diepe zucht. 'Ik kan me geen enkel dier voorstellen dat met Felicity in dezelfde ruimte gezien zou willen worden. Zij is zo ongeveer de platinablonde versie van Cruella de Vil.'

'Hoewel je daar misschien wel een punt hebt,' zei Ethan op zijn managerstoontje, 'spreken haar volgersaantallen voor zichzelf. In de laatste vier maanden zijn al haar platformen met bijna achttien procent gegroeid.'

'Achttien procent?' Ik liet me achterover in mijn stoel vallen. 'Wauw.'

'Jep. En,' zei hij, terwijl hij een klopje op mijn knie gaf, 'ik twijfel er niet aan of dat jou ook gaat lukken. Jij hebt meer persoonlijkheid en charisma in je linkeroorlel dan Felicity Faket Het in haar hele lijf.'

‘Felicity Fashion Fix,’ verbeterde ik hem grinnikend. Mijn humeur krabbelde langzaam maar zeker weer uit het dal omhoog.

Hij krulde een van mijn haarlokken om zijn vinger en gaf er een rukje aan. ‘Het kan me niet schelen wat haar merknaam is, omdat ze mijn cliënt niet meer is. Maar jij wel.’ Hij boog zich naar me toe, nam mijn handen in de zijne en streelde met zijn beide duimen over mijn polsen. ‘Jij hebt bewezen dat je weet hoe je de loyaliteit van je kijkers kunt vasthouden, Molly. Nu moet je ze alleen nog in het hart weten te raken. Als je daartoe in staat blijkt, zal ik ervoor zorgen dat jij een make-overshow krijgt die miljoenen waard is en waardoor alles wat je tot nu toe hebt gedaan om je merk op te bouwen ineens heel triviaal lijkt.’

Ik mijmerde wat over die ene zin – *in het hart weten te raken* – en vroeg me af hoe mijn tweelingbroer op zo’n statement zou reageren.

‘O!’ Ik sprong overeind en stampte met beide voeten op de grond. ‘Ik weet het.’

‘Wat? Een organisatie die we kunnen benaderen?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat nog niet, maar ik weet wel iemand die me daarbij kan helpen. Miles. Mijn broer heeft contacten met zo ongeveer elke ontwikkelingsorganisatie binnen een straal van tweehonderd kilometer. En daarbuiten.’

‘Ah, ja. De dominee,’ zei Ethan, terwijl hij eindelijk zijn wijnglas pakte en zich weer op de bank liet zakken. ‘Was het niet het idee dat jullie samen een interview zouden doen voor een van jouw kanalen? Ik dacht dat ik dat een paar maanden geleden al had voorgesteld – om je volgers te laten zien hoe goed jullie tweelingband is. Is Val vergeten om dat op de planning te zetten?’

Ik probeerde niet te luisteren naar de sneer in zijn stem toen hij over mijn broer sprak. Hoewel Miles en hij elkaar nog maar twee keer ontmoet hadden, was het overduidelijk dat geen van beiden de ander ooit zijn *mattie* zou noemen. Ik voelde me vaak een soort scheidsrechter, met geen andere taak dan het voorkomen van eventuele beledigingen en steken onder water.

Ik stond op, glipte langs de bank en liep maar weer eens naar

de keuken. ‘Hij is niet geïnteresseerd in een interview voor Make-upmissies en dat vind ik helemaal prima. Het is gewoon niet zo zijn ding.’

Ethan schoot in de lach. ‘Waarom niet? Mag je als dominee niet op sociale media zitten? Is dat een van de twaalf geboden?’

‘Tien.’

‘Tien wat?’

‘Er zijn maar tien geboden, niet twaalf.’

Hij trok zijn telefoon uit zijn broekzak en tikte op het scherm. Ik wist niet zeker of hij me niet hoorde of dat hij ervoor koos om gewoon niet te reageren. ‘Je zou echt eens moeten kijken of je hem niet van gedachten kunt laten veranderen. Wat een gemiste kans.’

Daar had hij misschien nog wel gelijk in ook, maar ik kende mijn broer. Net zoals ik mijn ouders kende. Hoewel Miles dan in elk geval nog een klein beetje van de voordelen van sociale media begreep en wat mijn carrière als influencer precies inhield. Mijn ouders daarentegen deelden samen één klapteléfono, zonder verdere apps of internet – en dat allemaal onder het mom van soberheid en rentmeesterschap.

Toen ik twee borden uit de buffetkast haalde, besloot ik Ethan voortaan niks meer over mijn familie te vertellen. Het was een van de grenzen die ik had getrokken toen we een relatie kregen. Hij had me niet als kind gekend, of als eenzame tiener die een plekje probeerde te bemachtigen in een huishouden waarin ze zich nooit echt thuis had gevoeld. En dat hield ik graag zo. We kwamen allebei uit compleet tegenovergestelde levensstijlen, twee compleet tegenovergestelde werelden en misschien vond ik hem juist daarom ook wel zo leuk. Ons verleden was niet belangrijk, omdat we ons vooral focusten op de dromen die we samen voor de toekomst hadden. En in dat aspect leken we juist weer heel erg veel op elkaar. Ethan en ik waren een doelen stellende, doelen verpulverende machine. En mijn inschrijving bij zijn agentschap was een van de beste keuzes geweest die ik ooit had gemaakt.

Hij geloofde in mij. En misschien was dat wel de enige aan-

moediging die ik nodig had om de juiste stappen in de richting van mijn volgende doel te zetten.

‘Hé.’ Hij kwam achter me staan en legde zijn handen op mijn schouders, terwijl ik ondertussen de spatel van het aanrecht pakte. ‘Wat dacht je ervan om de kip te laten staan en vanavond uit eten te gaan? Ik heb zo’n zin in Italiaans van dat kleine tentje in het centrum. Je weet wel, met die gepaneerde artisjok en verse salade caprese.’ Hij tilde mijn haar omhoog en drukte een kusje in mijn nek. ‘Dan zetten we dit gesprek voort onder het genot van kip parmezaan. Bovendien hoeven we dan ook niet te afwassen.’

Ik wierp een blik op de kip die ik de hele dag had laten marinieren, gebaseerd op een recept dat ik een week geleden zorgvuldig had uitgekozen, toen hij me vertelde dat hij me vanavond eindelijk weer eens zou komen opzoeken. ‘Ik ben dol op dat tentje, maar ik heb me al een week op dit gerecht verheugd en –’

Hij trok me naar zich toe en legde een vinger op mijn kin. ‘Schatje, als deze deal eenmaal rond is, zul je alleen nog maar gerechten van professionele chefs willen eten. Toe nou, laat me je trakteren. Ik ben zo trots op je.’ Hij liep naar de voordeur en trok zijn jas aan, waarna hij mijn poederroze vest van de vintage kapstok haalde en mij erin hielp. ‘Ik krijg tenslotte niet elke dag de kans om de prestaties van mijn allerbeste cliënt te vieren, die ik ook nog eens mijn beeldschone vriendinnetje mag noemen.’

Influencer Molly heeft het gemaakt in het leven, maar weet ze ook wat écht belangrijk is?

Molly McKenzie is een populaire beauty-influencer. Door haar sprankelende persoonlijkheid en goede advies heeft ze een indrukwekkende schare volgers opgebouwd (en een flinke bankrekening). Als haar baas haar de kans biedt host te zijn van een make-overprogramma voor kansarme jongeren, zegt ze natuurlijk geen nee.

Om de doelgroep te leren kennen draait Molly mee met een zomerclub voor jongeren uit de pleegzorg. Hier komt ze zichzelf genadeloos tegen. Ook omdat Silas Whittaker, een van de organisatoren, haar constant uitdaagt.

Molly dacht dat ze wist wat ertoe deed in het leven, maar door haar groeiende band met de jongeren begint ze daaraan te twijfelen. Want ware erkenning en waardering vind je niet online... maar onder de mensen.

Nicole Deese schrijft romans vol humor en hoop. In Nederland verschenen eerder *Alles wat ik vinden wil* en de e-novelle *Geworteld in liefde*.

NUR 302

